

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XIX. Gradus Mortificationis, necessarii, ad complendam ubique, & in
omnibus, voluntatem Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

caveamus etiam, provideamúsque, ne eadem Voluntas propria tantum nobis damni moliatur. Quanti non immunitatem illam & gratiam æstimaret quispiam, si aut nullum sibi paratum sciret Purgatorium & inferos; aut ex rerum natura, & hos & illud, arbitratur suo, tollere posset & abrogare: at qui hoc ipsum, quantum ad se attinet, mortificatione & abnegatione suæ quisque voluntatis potest efficere; ut verè dixerit S. Bernardus^o: *CESSET VOLUNTAS PROPRIA, ET INFERNVS NON ERIT.*

CAPVT XIX.

Gradus Mortificationis, necessarii, ad complendam ubique, & in omnibus, voluntatem DEI.

Nondum equidem mihi ipse satisfacere, quantumcumque Mortificationem collaudaverim; magnum quippe operæ pretium facturum videor, si, quot illa gradus habeat, accuratiùs particulariùsque percer-

K

seam:

o ubi supra. Plura de hac tota re, quoties lubebit, docebunt te quos notavi ad caput 15, lit. k.

seam: idque propterea, ut perfectionis suae
 amans Anima sciat, unde incipere, & ubi
 pedem figere debeat in ea scala, per quam
 rectâ ascendat, perveniâtque ad amplexum
 dilecti sui IESU, & cum eo crucifigatur, suâ
 voluntate, omnique proprietate penitus
 exuta, in omnibus DEI voluntatem exse-
 quendo, ejus beneplacito obedientissima
 usque ad mortem, & dulcissimam mortem
 Crucis: quæ etsi Christo Domino acciderit
 acerbissima; ipsa tamen ejus amaritudo &
 dolores condiunt, melleamque reddunt om-
 nem mortificationem nostram. Quocir-
 ca illud sedulo advertendum est, mortifica-
 tioni & propriæ voluntatis abnegationi in
 rebus omnibus locum esse oportere. Omni-
 bus, inquam; ne quidpiam limitari quis cre-
 dat aut excipi, si parvum id fuerit, si
 magnum. Generalis hæc est regula, nullam
 admittens exemptionem. Talis enim sit o-
 portet resignatio propriæque nuditas vo-
 luntatis, ut quamdiu aliquis homini ad hæ-
 ret affectus ad ullam creaturam aut delecta-
 tionem, in omnibus sensibus & potentiis,
 in toto corpore & anima, in rebus spiritua-
 libus

libus & divinis, adeoque in ipsa cura & solitudine DEO serviendi, penitus semetipsum, propriumque amorem exuat: nihil faciendo, nihil desiderando, nihil sibi imaginando, propter se ipsum gustumque & oblectationem propriam, quantumvis bonum foret; sed solum, ob beneplacitum divinum. Ista deinceps à nobis explicabuntur; ut finem eum, ad quem omnibus viribus contendendum est, intelligamus; & si eundem non assequamur, de tantâ, in re tanti momenti, quæque sola utilis nobis sit, negligentiam erubescamus. Quamprimùm verò seridò quis secum ipse statuerit, propriam voluntatem æternùm nolle exsequi, sed in omnibus se abnegare, solatio mox & suavitate admirabili perfundetur.

Primus porrò mortificationis hujus gradus jubet, bona omnia terrena deserere, & affectu iisdem renuntiare, quantum sua cujusque vitæ ratio permittit, & ad majus DEI obsequium futurum existimatur: immo jubet præterea, palam amplecti

K 2

nudi-

nuditatem & paupertatem Christi IESU, qui in Ctuce moriens nudus fuit, ne suarum quidem vestium dominus, qui que ante illud tempus dixerat: *Vulpes foveas habent, & volucres cæli nidos; filius autem hominis non habet, ubi caput reclinet*^a. interiùs autem in animo renuntiationem decet esse generalem, ita ut nullo erga rem quampiam creaturam affectu feramur: quin & iis etiam ipsis, quæ omnino necessariae sunt, sic afficiamur, tamquam si coacti illas invitique ac repugnantes possideremus.

Alter gradus postulat, ut, postquam res omnes exteriores reliquerimus, sensuum quoque oblectamenta deseramus, à quacumque cuiuscumque generis corporali delectatione abstinendo; atque, ut à voluptate omni eò remotiores simus, res contrarias & quæ affligunt quæramus. Quare sicuti cum baculum incurvum, rectum facere volumus, in alteram illum partem deflectere solemus; ita ad delectationes sensuales reformandas, sensus nostros ad ea trahere & inclinare debemus, quæ carni sunt

^a *Matth. 8, v. 20.*

sunt ingratiōra, ad pœnitentiās, scilicet, & asperitates, aliāsque hujuscemodi res quæ sine strepitu commodè, magnòque cum meritorum incremento adhiberi possunt; eò quòd in earum usurpatione, propria superetur voluntas. Nam ut est præclarè scriptum à devotissimo illo & in vita spirituali versatissimo Lætiensium Abbate; *Nihil DEO gratius offerri potest resignatione propriæ voluntatis: quia homini nihil est charius ipsa voluntate, & arbitrii libertate. Quando quis propter DEVM sensualitati voluntatiquæ propriæ, etiam in rebus minimis, reluctatur, ac se mortificat, rem ipsi DEO magis gratam facit, quàm se multos mortuos ad vitam revocaret. Si duo homines in eodem itinere constituti, elegantem flosculum offenderent, quorum alter cuperet quidem illum decerpere, sed meliùs deliberans diceret sibi ipsi, Dimitte eum propter DEVM; alter verò nihil præmeditatus, carperet florem: iste quidem simpliciter decerpendo non peccaret; sed ille propter DEVM dimittendo florem, tantum præ decerpente obtineret meritum, quanta est distantia cœli à terra. Quòd si pro tantilla mortificatione DEVS tam grandem mercedem restituet,*

quantam illis redditurus est, qui se & omnia pro
ejus amore contemnunt atque relinquunt? Asce-
ta ergò frequenter dicat DEO intra se : Propter
te, Domine, nolo illud videre; cum necesse non
sit, ut ipsum videam : propter te nolo illud
audire, nolo illud gustare, nolo illud loqui,
nolo illud tangere. Ipse DEVM in fundo
anime sue perfectè sentire non poterit,
nisi in eo moriatur quidquid inordinatum
est. ^b

Ex omnibus tamen sensibus, gustatus
potissimùm est mortificandus; quoniam ex
illius præcipuè moderatione dependet Ca-
stitas : cui tuendæ & conservandæ multò
amplius prodest abstinentia, quàm asperita-
tes aliæ. Gustûs verò mortificatio non tam
in quantitate, quàm qualitate ciborum
consistit. Abbas Ioannes, discipulus San-
cti Odonis, ad hoc exhortans, memora-
bilem istam pronuntiavit sententiam ^c: Ne-

110

^b Lud. Blosius *Instit. Spirit. cap. 2, §. 5, mihi pag. 304.*
Videri queunt Ant. Molina tr. 1 de orat. cap. 15; Jac. Al-
var. To. 2, lib. 2, part. 1, cap. 16; Franc. Arias de Mer-
sif. cap. 4. c Vita S. Odonis lib. 3, cap. 2.

mo verò opponat nobis Eliam, carnes comedentem. Quòd si quis id facit, cogitet famem ejus temporis, simulque advertat, à corvis & illas carnes allatas Prophetæ, qui non rarò Dæmonum typum gerunt. Tale itaque edulium tales habuit ministros, qui illud & vesperi & manè afferrent. Cùm autem pane solo & aqua victitavit, Angelum administrum idem Propheta habuit^c, tantùmque accepit virium, ut quadraginta dierum posset in ediam tolerare^f. Verum-tamen neque in vilioribus cibis, modòve aut copia licet excedere. Nec enim delicata Phasidis ales, sed triste pomum, totius humani generis ruinæ causa fuit g. Esau quoque non ob ulla ciborum lautitias, sed solum lentis edulium reprobatus est^h: & populus Israëliticus propter intemperantem aquæ, non vini, cupiditatem murmuravit contra Moysen. i

Tertius gradus est mortificatio interior: cùm quis nimirum desideria omnia gustusque & delectationes spiritûs relinquit,

K 4

non

d 3 Reg. 17. v. 6. e 3 Reg. 19. v. 5 & seqq. f apud Syr. 10. 6, 18 Novemb. g Genes. cap. 3. h Genes. 25 fin. Hebr. 32. v. 17. i Exod. 17. v. 3.

non concupiscendo rem creatam ullam, sed solum Creatorem, neque exteriorem, neque interiorem delectationem quaerendo; quasi purum nihil se reputando, sine omni ad suam commoditatem gustumque respectu, prorsus ac si in mundo non esset; funditus è corde extirpando universum amorem proprium, qui omnium malorum ^{radix} radix est, & clavis primaria, Diabolo animam nostram perviam faciens, præcipuumque, quo in nostram perniciem & condemnationem utitur, instrumentum. Hæc Mortificatio holocaustum est, acceptissimumque omnium quæ à nobis DEO offerri queunt sacrificium: quoniam hîc non ex parte aliqua, uti in aliis, mortificamur; sed ex toto plenè nos integrèque DEO dedicamus, & non nostra dumtaxat, sed nosmet ipsos offerimus. Quapropter valdè consultum est, ut diligenter affectus nostros, quantumvis bonos, examinemus, observemusque accuratè, quò nos trahant ac impellant, & decretum nobis ipsis statuamus legemque quamdam universalem, desideria ad unum omnia, nisi purissimè à DEO profecta, exclu-

excludentem & prohibentem : propterea quòd ex illis inquieti pectoris agitatio, tumultusque omnis & intemperia, molestiaque animæ oriantur; quando è contrario, qui desideria appetitionesque suas refrenavit, ultraque terminos exire prohibuit, solus cor suum possidet, animæ, pacisque interioris absolutus Dominus. Et sanè qui divinæ voluntati suam sincerè conformat, neque aliud quidquam vult, quàm quod vult DEVS, non habet ille quod velit aliud; quia jam tum habet quidquid vult, illud nempe ipsum, quod vult DEVS: tantumque à divinâ voluntate dissidet & separatur, quantum extra eam velle incipit: usque aded ut, si verè beneplacito divino conformis est, eique penitus acquiescit, nihil ultra petere & desiderare valeat, in statu felicissimo constitutus, quippe compos factus omnium suorum votorum. Quòd si talis infirmetur, libenter infirmatur; quia id vult DEVS, à quo ipse nihil vult diversum. si affligatur, humilietur, egeat; sic item fieri desiderat, ejusque semper desideria implentur, quæ non sunt alia, quàm ut fiat voluntas DEI: id quod rei-

psa, quæ singularis est eximiâque felicitas, experitur. Et quid, obsecro, in hac vita vel cogitando optabilius lætiûsque fingi queat, quàm si cui homini omnia ex voto suo semper eveniant? Eiusmodi felicitatem, immo majorem etiam obtinet, quicumque nihil vult, præterquam ea quæ vult DEVS. quod qui assecutus est, ultra aliquid illum petere, aut de futuris sollicitum esse nihil necessum: in eo uno solùm elaboret, ut bona sua deliciâsque conservet contineâtque, & pace illa animi, bonorûmque, quæ experivit, omnium possessione beatus, iisdem securè perfruatur.

Hac via pertingit anima ad verum DEI amorem, dum nullam spectat delectationem propriam, sed solam executionem voluntatis divinæ; & non tam de DEI donis gaudet, quàm de ipsomet DEO: atque adeò vehementiùs optat fieri, quod vult DEVS, quàm quod sibi sapit, etiam in rebus divinis. Quam in rem Doctor quidam prudenter animad-
ver-

vertit, Dari quemdam DEI amorem affectuosum, qui non rarò ei inquit, qui minùs amat, minùsque est perfectus. sæpe enim in divinam ferimur pulcritudinem, bonitatem, magnitudinem, aliàsque perfectiones, quas in DEO novimus, ob gustum ac voluptatem, quam inde percipimus: verùm non id amamus, quod amandum est in DEO, ipsam, nimirum, DEI voluntatem; sed ab ea potiùs refugimus. si enim voluptatem istam DEVS auferat, nòsque affligat; continuò mœremus, & cadimus animo: quod certissimum est clarissimùmque argumentum, non tam DEVM à nobis, quàm nos ipsos amari. DEVM igitur perinde huiusmodi amore amamus, ac hominem eleganter vestitum; cuius vestis serica animum nostrum trahit, sed voluntas displicet, quoties aliquam nobis adfert molestiam: ita cum DEO agimus. Dulcedinis illud, quod sentimus, & suavita-

K 6

tem

* Vide Blossum Institut. spirit. cap. 7; Spec. spirit. cap. 13; Jacobum Alvarez de Paz, To. 3, lib. 4, pars. 3, cap. 6; Leonardicum de Ponte in Cantica lib. 1, exhortat. 9, §. 2, ac lib. 2, exhort. 17, §. 1; & Franciscum Arias de orat. mentali parte 3, cap. 1 & seqq.

tem, quam gustamus, ab ipso ardentem ex-
petimus: per placet nobis & arridet illa ve-
luti species exterior, quam spiritali acie in-
tuemur; sed voluntatem ejus, quam unam
solamque verus amor respicit, non diligi-
mus. Cave tibi persuadeas, tantum te ama-
re DEVM, quantum ab eo delectaris; aut
quantum tibi, cum devotione animus in-
calescit, amare videris: sed quantum virtu-
tis habueris, quantumque caritatis, & obe-
dientiae erga divina praecepta. his enim ve-
rus & fidus in DEVM amor continetur. Dul-
cis ista affectio, à sensu esse potest, & plena
fraudibus, ac per sepe non à DEI gratia pro-
ficiscitur, sed ab hominis natura; à carne,
non à spiritu: & contingit aliquando in-
flammarì animum, ac devotione affici in
eo, quod suave ipsi est, non autem in eo,
quod ad profectum utile. Devotus es, quo-
niam hoc illudve successit ex animo, dicis-
que: Benedictus DEVS, qui ita disposuit!
qui optimam hanc opportunitatem dedit,
quâ ipsi pacatissimo animo serviam! qui in
hunc optatissimæ quietis portum me ab-
duxit! hic nemo me perturbat: oro cum lu-
bet, &

bet, & cùm lubet dormio: quod placet animo meo, id finor agere: pax est mihi. tum verò, cùm dulcedinem illam & pacatum ordinem DEVS tollit, cùm tentationes immittit, & necessitates, curas, & cruces: cùm affligit infamiâ, iudiciis, periculis, ægro es animo, & tædio afficeris. Vides, mi frater, quomodo delectetur homo minori bono, quod in istâ voluptate est, & non majori ac utiliori, quod rebus aduersis continetur: adeò, ut præsentiam DEI, & ejus pulcritudinem amet ob gaudium, quod inde percipit; non verò ejus voluntatem, quæ crucem offert & laborem. Circa hanc devotionem errabant omnes Christi Discipuli: voluptatis enim sensum in ipso quærebant, neglecto eo quod decebat, & præcipuè quærendum erat. atque hinc, cùm abitum ad cælos, ipsis sanè tristem, pararet, objecit, se ab eis non amari: *Si diligeretis me, inquit, gauderetis utique, quia vado ad Patrem¹*, etiamsi gaudiis illis privandi sitis, quæ ex humanitate mea hæctenus participastis: at non gaudetis, quia non diligitis. Quid verò hoc est,

K. 7.

Joan. 14. v. 28.

mi Domine? en Apostoli tui facti sunt jam velut mare quoddam lacrimarum, vitâque ipsâ malunt, quàm jucundissimo tui adspetu privari: & tu tamen negas, te ab eis amari. O quàm multi credunt, lacrimas se DEI causâ fundere, dum suâ ipsorum causâ fundunt! quot existimant, DEVM à se amari & quæri, dum non nisi se-ipsos amant & quærunt! Siquis intueatur vultus Apostolicos, atque oculos conversos in fontes lacrimarum, quibus ubertim solum irrigatur; si tristia corda contempletur, Christi IESV desiderio faucia, ecquid is judicabit aliud, quàm intimè ab ipsis DEVM amari? nec aliud omnino ipsi judicant, suæ singuli conscientiaë testimonio confisi: & tamen à summâ Veritate audiunt, ne credant, verum sui amorem affectionibus istiusmodi constare, aut lacrimis, aut sensu aliquo perituraë suavitatis, sed conformitate cum voluntate sua, & vitâ ad hujus amissim exactâ; atque ut de eo magis gaudeant quod vult DEVS, etiam cùm subtrahit se ipsum, quàm de eo, quo hilarescunt & delectantur ipsi.

Quòd

Quòd si his de tali discessu Filii DEI gaudendum fuit, qui iustissima doloris materia esse videbatur; quomodo conqueretur, qui diligit IESVM Christum, si honoribus hinc destituatur, ac commodis spiritualibus & temporalibus, quamdiu salva ipsi & integra manet expletio divinæ voluntatis? O bone DEVS, quàm multa sunt mala & falsa, quæ boni nobis & veri specie illudunt! quàm multa dicuntur spiritualia, quæ merè sunt carnalia! Exemplo sit Sanctus Petrus. Vide mihi illum, ubi mortem suam & opprobria Christus proponit, atque audi dicentem: *Absit à te, Domine; non erit tibi hoc^m.* Quis non dolorem hunc, amoris tribuat vehementiæ? at nihil erat nisi caro; neque aliud propterea à Domino responsum accepit, quàm quod datur Cacodæmoni: *Vade post me Satana;* quæ vox accusatorē, adversarium, & divinorum operum Momū significat. Si ex carnis prudentiâ, Petri cōsiliū æstimes, iustissimum jurabis esse & utilissimum; crucem & mortem ab innocente remove-
re: Sapiencia tamen Æterna Satanam ipsum

ap-

m Matth. 16, v. 22.

appellat, & Non *sapis*, inquit, *ea quæ DEI sunt, sed ea, quæ hominum*; nec amorem hunc iudicat, sed odium, quo vult non acceptari crucem, nec bibi calicem, quem pro salute humanæ gentis exhauriendum propinabat Pater amantissimus. Idem Petrus valdè amare, videri tunc quoque poterat, quando Christi in transfiguratione sua gloriosi societatem affectabat; re autem verâ se-ipsum amabat: Dominum enim suum avebat videre indutū decore & gloria, non doloribus crucis miserrimè afflictum, & saturatum opprobriis. Nulla cogitari potest major pestis generis humani, nec quidquam bonis animæ magis adversum, nec certior perditionis occasio, quàm falsi isti amores: quibus fit, ut res ad eò viles in maximo sint pretio, & planæ videantur viæ, quæ exitus habent tam periculosos & exitiales. Insanus videbitur, & meritò, si quis neglecto auro, & vero pretio, vitri fragmenta colligat, quasi horum splendore magnas possessiones emturus: fœdiùs tamen & periculosiùs insanit, qui negligit id, quod verè
& præ-

& præcipuè sacra docet Scriptura: nimirum, ut DEVS, quomodo decet, colatur atque ametur; ut vera sit & solida pœnitentiâ nostra, ac detestatio horrôrque peccatorum; ut corde mundo gustemus divina mysteria; ut caritas nostra multùm ardeat, illique ex æquo respondeat mortificatio. fœdiùs, inquam, insanit, qui de his talibus nihil laborat, nugis contentus & fabulis, rebusque malè intellectis, ac totus puerilibus delectatiunculis, tegumentis vulnerum suorum ac morborum, imaginationibus, somniis, phantasiis, vanitatibus, & reculis, quæ præter falsam speciem habent nihil, stultè occupatur. Quæ insania hòc etiam major est, quòd qui consolationes suas in rebus sacris eo modo quærunt, cùm à viro quopiam istarum fraudum gnaro admonentur, reëta consilia contemnunt, magistròsque alios quærunt, qui infelicis ipsorum vitæ laudatores sint & consortes. Extremum hoc calamitatis genus jam olim Sanctus nobis Paullus prædixit: *Erit enim tempus, ait, cùm sanam doctrinam non sustinebunt; sed ad sua desideria coacervabunt sibi Magistros,*

gistros, prurientes auribus: & à veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur o, quas utique à Magistris istis blandas oppidò & speciosas addiscent; ut à recto tutoque itinere seducti, sola & vana spe prosperi exitûs pascantur, & decipiantur. nam sine vera abnegatione propriæ voluntatis, quantumlibet ab humo elati in aërem ferantur, qualescumque cælestium sibi rerum species objici asseverent, securi numquam erunt, numquam compotes sinceræ adversus DEVM caritatis; in cuius gratiam, quidquid terram sapit ac terrena desideria, ex animo penitens est evelendum. quod nisi fiat, de omni illa ficta virtute & sanctitate fidenter pronuntiabo illud Symmachi P: *Aërius bractea fucus est, aut picta nebula.*

• 2 Timoth. 4, v. 3 & 4. p libro 1, epist. 26; scripsit ob-
servavi.